25. 10. 2026 – Poraďte, co máme dělat

1. čtení: Mk 10, 17-31

Píseň: S217 – Nezná tu nikdo soužení mé

Základ kázání: 2Sam 16, 15-23

Kázání: Milí shromáždění,

nikdo není dobrý. Jedině Bůh. Pravil Ježíš Kristus. Boží Syn. Jediný bezhříšný člověk. *Nikdo* není dobrý.

Jak nápadné i u toho mesiášského Davida. I na Abrahamovi. Na Ježíšových učednících. Na každém muži. Na každé ženě. Na každém dítěti. Nikdo z lidi není dobrý.

A přesto pořád dokola hledáme radu u lidí. Hledáme odpovědi na i nejzákladnější otázky u lidí. Obracíme se k rádcům a poradcům. A to zejména k odborníkům na politiku, ekonomiku a podobné. Kteří patří mezi *nejhorší* možné rádce. I dnes v klanění se např. prý humanismu Ruska, které ve stejné chvíli bombardovalo ukrajinské civilisty balistickými raketami. I v době Davidově. I kdykoli jindy.

Tehdy i dnes věříme, že čím „úspěšnější" přece člověk je, tím víc je od Boha. Tím víc mu Bůh žehná. Tím vyvolenější Bohem je. A tím božštější budou rady takových. A jaký lepší „metr" úspěchu než *politický* vliv? Než množství materiálních statků?

Tak i Achítofelova slova byla považována za božská. Vždyť pořád dokola radil, co jeho posluchači chtěli slyšet. Tak měl vždy zástupy posluchačů. To je přece druhý nejlepší doklad úspěchu a pravdy – množství následovníků, posluchačů, followerů!

Tak ho poslouchal Abšalóm. Stejně dřív i David. Tak Abšalóm naplnil Boží slovo o Davidově trestu. Které však byly pobídkou k pokání, obrácení a zabránění zbytečného zla. *Vlastní* námahou a sebeobětí. Jako je tomu se slovy Božího soudu *vždy*.

Místo toho ale právě bohatýr David, který porazil Goliáše i desetitisíce mužů, utekl z Jeruzaléma s celou armádou. Ale ponechal *ženy*, aby bránily město a palác. A poslal tam *starce*, aby kazil Achítofelovy rady.

Ani jedno, překvapivě, nevyšlo. A to se ještě Abšalóm provokativně ptá v druhé osobě množného čísla – „poraďte!" A Chúšaj *mlčel*. I *po* Achítofelově „radě."

Vždyť jeho slovo bylo považováno za božské! Tolik následovníků a posluchačů *automaticky* souhlasilo s jeho radou. A činilo *jeho* slova. *To* je přece nejen úspěch, ale také moc! Tak dobrý a dlouhodobý, že i Achítofel si hned v příštím příběhu vezme život…

Protože pak je tady ten Ježíš Kristus. A další Hospodinovi proroci. A praotcové víry. A apoštolové. A Bůh. Kteří dělali a dělají pravý opak. Znovu a znovu tolik Ježíšových výroků a činů *vadí* – zejména křesťanům. Protože chceme slyšet a věřit něco jiného. Ani my dnes *nechceme* Pána, který sám odkazuje k *jinému*, vyššímu, Pánu. Nechceme Pána, který říká, že on sám, ačkoli bezhříšný, *není* dobrým. Vždyť *my* jsme docela dobří! Co potom s tím? A podle sebe chceme i své řecky idoly = česky modly.

Ale Kristus, proroci, apoštolové i praotcové *obráceně*. Pořád dokola říkali, co (skoro) *nikdo* nechtěl slyšet. Co častokrát ani sami *nechtěli* říkat. Dělat. Prosili Boha, aby je zbavil svého slova a úkolu. Všichni. Včetně Ježíše Krista, Božího Syna.

A tak měli jen pramálo posluchačů. Následovníků – followerů. A i ti je při nejbližší příležitosti opustili. Zradili. Zabili. Tedy všichni tito „proroci“ a podobní očividně prohráli. Selhali. Byli neúspěšní. Nebyli idoly. Nebyli modlami.

Ale zato sloužili Hospodinu Bohu, stvořiteli světa, nebeskému Otci, Všemohoucímu a Vševědoucímu. Jedinému Živému a věčnému. Proto neustále odkazovali k *Němu*. Ne k sobě. Natožpak ke své víře nebo svým pocitům a dojmům a představám. Usilovali o *Boží* slávu, „úspěch.“ Ne svůj. Usilovali o „oblíbenosť“ Boha, ne sebe. O lidské následování Boha, nikoli sebe.

A tak říkali, co je pravda. Ačkoli za to byli a jsou nenáviděni, neoblíbeni dodnes. Tolik prorockých slov nám vadí! Ačkoli tvoří *největší* část Bible. Už jen tři velcí proroci jsou dohromady mnohem obsáhlejší a delší než byť kniha Žalmů. Jak vadí dodneška např. Ježíšova slova o nemožnosti bohatých vstoupit do Božího království! Protože to jsme my. Máme se lépe než 90% všech ostatních lidí na světě. Jako šlechta ve středověku. Vždyť kolik předmětů naší denní potřeby je vyráběno otroky a moderními „nevolníky“ – nejen na druhém konci světa?

Nebo jsou někde sbory ČCE, v nichž jsou alespoň „místní“ chudí?

Tak i tato pravda i v ČCE pořád dokola obtěžuje, překáží, kazí. Také proto se pořád dokola máme za chudáky a ubožáky. A proč je důležitější je se domluvit. Než poznat pravdu. Raději se domluvit klidně na zlu. Nesmyslu. Absurditě. Vždyť je to jen „jen“ stejné jako za Achítofela – poradit se s chytráky. Prý moudrými. Zkušenými. Božskými.

Protože když souhlasí ostatní, pak přece *musí* být pravda, co říkáme. Myslíme si. Věříme. Cítíme. Pravda přece *je* určována množstvím vyznavačů! Také proto jsou lidé tak masivně až závislí na tzv. „sociálních sítích." Ačkoli je zároveň ze stejného nenávidí a ničí je – už na duši. Stokrát vyslovená lež se totiž pravdou nestává. Jak to i sociální sítě dokazují tolikrát denně. Také tím ničí zejm. mladší uživatele – trvajícím rozporem mezi věřeným, vyznávaným a skutečností. Už *vlastních* rozhodnutí a činů.

Také proto je doptávání se *lidí* na božské slovo prostě idiotské. Právě to přece dělají právě *všichni ostatní*, kromě křesťanů a židů. Přece když mě zajímá *božské*, zeptám se *Boha*. A *právě* v židovství a křesťanství mohu kdykoli a velmi snadno – už *svatými Písmy*. Tedy nejpřekládanější, nejvydávanější, nejrozšířenější knihou lidských dějin.

Jenže právě tam je pořád dokola napsáno tolik nelíbivého. Už od prvních řádků. Až po poslední. Tak se opět i ti „odhodlaní" poznat Boží slovo vracejí k lidem. Ne pro doplnění nezbytných znalostí pro pochopení Božího slova. Ale pro Boží slovo samotné. Pro *božskou radu* samotnou. Místo jen pro odbornost, řemeslnost.

A tak se lidé bez ustání rozhodují podle domněle božských rad. Řádů. A slov. Jen zřetelně, explicitně, očividně lidských. I nyní si např. maminky stěžují, že dávaly miminkům jedovaté umělé mléko, protože *doktorky* jim to pořád říkaly. Ačkoli maminky samy považovaly to samé mléko za jedovaté. Ale doktorka přece nese více zodpovědnost za dítě než jeho vlastní matka! Jak podobné jako nejen s Achítofelem.

Jak strašně hloupý, zbabělý je člověk. Tehdy i dnes. Vždyť i bohatýr David v příběhu právě utekl z Jeruzaléma. Také před důsledky vlastních rozhodnutí. Také nechal ženy a starce nést důsledky jeho rozhodnutí. Bohatýr, který porazil Goliáše a slavné desetitisíce jiných.

Tak je snad zřejmé, proč proroci, praotcové, apoštolové i Ježíš Kristus bez ustání odkazovali k *Bohu*. Ne k sobě. Ne k církvi. Ne ke sboru. Ne k lidem. Ne k *žádné* lidské instituci. Natožpak funkci nebo „autoritě." K Bohu. Protože k *jedinému* dobrému.

K tomu jedinému, který *nikdy nemůže* být ve střetu zájmů. Nemůže *nenést zodpovědnost* za své slovo. Který jediný určuje pravdu a nepravdu. Dobro a zlo. Život časný i věčný. Kterého poslouchají všechny galaxie i obří černé díry. I každé stéblo trávy. I každý kvark ve vesmíru.

Jen ten člověk ne. Jen ten člověk pořád jak idiot chodí pro radu za lidmi. Protože očekává, že uslyší, co *chce* slyšet. Potvrzení svých již učiněných rozhodnutí, názorů, postojů. A většina lidí je potvrdí. A pak pořád dokola přicházejí stížnosti, nářek, pláč – jak to, že to samé *už zase nepřineslo dobro*?

Na rozdíl od Boha. Od Bible. Od Ježíše Krista. Ti *vždy* přinášejí, působí dobro. A krom rad dokonce *přikazují* lásku i k nepřátelům. „Ale to je hrozně těžké, pane faráři.“ Ne, není. Jenom prostě většina lidí ani *nechce* milovat ani ty své tzv. nejbližší. Tedy usilovat o *jejich* nejvyšší možné dobro. Tedy o jejich spásu – věčný život. I od svých milovaných furt něco chceme. Vyžadujeme. Máme práva. Oni mají sloužit nám.

Ale ten Bůh i v tom opět opačně. Tak měl tolikrát jednat opačně také David. Také Achítofel. Také Abšalóm. Také ten Chúšaj – vyslaný hatit právě Achítofelovy rady. Také ty ženy neměly zůstat chránit královský palác, když král sám odešel i s celou armádou. Také měly jednat *opačně*. Proč tam zůstaly – vždyť je ani neměl kdo *nutit* zůstat… a co se asi tak stane ženám, které padnou do zajetí? *To samé*, co mužům! Ale alespoň nějaké dobro to je – nakonec, rovnost přece tak moc chceme, věříme!

Protože nikdo není dobrý. Ani ženy. Ani muži. Ani děti. Jedině Bůh. Vyznává bezhříšný Ježíš Kristus. Ten, kterého máme následovat. *Toho jediného* máme následovat. Ne trendy, lidská učení, ideologie, nálady, revoluce, nápady. Tím méně „rady.“ Tím méně, když se tváří na božské.

Máme následovat toho jediného, který si jako jediný *mohl* nárokovat bezhříšnost. Dokonalost. Bezchybnost. Že *on* byl a je *dobrý.* Bezchybný. Dokonalý.

A právě proto to odmítl. Také proto, abychom ani my neposlouchali nikoho, kdo si toto nárokuje. V první řadě sebe samé – ó jak sebe považujeme za docela slušné, *dobré*!

Ale Ježíš Kristus tvrzení o vlastní dobrotě odmítl. Kolik *antikristů* je už v tom mezi křesťany! Kristus raději bez ustání odkazoval k Bohu. Ačkoli se to vlastně (skoro) nikomu nelíbilo už tehdy v Božím lidu. Ale právě proto zůstal bezhříšným. I na kříži. A v hrobě. A v pekle. I ve věčném životě.

Který *všem* právě touto bezhříšností vydobyl. Pokud budeme jednat, myslet, rozhodovat se, věřit jako on. A tak odmítat každého, kdo se nabízí jako dobrý a dobrá. Už sami sebe. Kdo se tváří, že nabízí božské slovo a radu. Jen aby nám řekl, co chceme slyšet. Místo pravdy. Která skoro všechny skoro vždy uráží.

Amen

Píseň: EZ236 – Ježíši, Pane nejvyšší